

Chương 28

Vụ Mang Mang ném điện thoại sang bên, cảm thấy bản thân cũng thật là... Lại nói chuyện với một tên đàn ông thô tục về đề tài thô tục như thế.

Nhưng nghĩ lại thì thấy chỉ để người này học kiến thức từ mình thì không được, lần sau có cơ hội cũng phải thỉnh giáo anh ta một số vấn đề về đàn ông mới được.

Vụ Mang Mang đang nghĩ miên man thì thấy nhân viên gọi mình ra.

“Em bị thiếu năng hả? Lớn thế này rồi còn tè dầm?” Thằng bé này một khi ham chơi là không nữ đi tiểu, cứ tè luôn ra quần.

Vụ Mang Mang không biết phải làm sao với một đứa trẻ mắc bệnh tè dầm nữa.

Vụ Đản Đản không chịu mặc quần ướt, Vụ Mang Mang đành dẫn nó vào nhà vệ sinh trong trung tâm thương mại.

Thằng bé mới tí tuổi đã có ý thức mạnh về giới tính, kiên quyết không chịu vào nhà vệ sinh nữ, Vụ Mang Mang tức đến nổi điên, kéo luôn Vụ Đản Đản vào nhà vệ sinh nữ, không thể để cô theo nó vào nhà vệ sinh nam đúng không?

Lúc thay quần, Vụ Mang Mang không nhịn được kêu lên về khoa trương còn bịt mắt lại, “Bà đây sắp mọc gai trong mắt rồi. Chị vẫn là con gái đó nhé, ‘cậu nhỏ’ của chồng còn chưa thấy mà lại thấy của em trước rồi!”

Vụ Mang Mang tỏ ra rất chi là buồn bực.

Lúc này Vụ Đản Đản lại rất thoải mái, “Chị nhìn thấy là lợi cho chị rồi, bây giờ cái chị thấy là của chồng người khác đó!”

Vụ Mang Mang bị thằng quỷ nhỏ làm cho suýt sặc, “Ai thèm nhìn của em chứ?”

Lúc mặc quần, Vụ Đản Đản chê bai đủ thứ, nào là cạp quần chưa kéo lên đúng chỗ, nào là quần chưa mặc ngay ngắn.

Vụ Mang Mang nổi quạu, “Chị có phải mẹ em đâu, mặc quần cho là may lắm rồi, em bao lớn mà không biết tự mặc hả? Không biết mặc thì ở trường đi.”

“Tuổi này của chị làm mẹ em cũng được rồi đó, phụ nữ phải dịu dàng, hiểu chưa?” Vụ Đản Đản tức giận.

Đây là quái vật từ thế giới nào tới?

Vụ Mang Mang hoàn toàn không hiểu trẻ con bây giờ đều trưởng thành sớm thế sao?

Có điều cho dù trước mặt là đàn ông hay một thằng nhóc, nhưng dám khiêu khích tuổi tác phụ nữ thì Vụ Mang Mang không thể tha thứ.

Vụ Mang Mang gầm lên: “Được cái đầu em. Chị đây bây giờ đi ra ngoài ai cũng nói chị là học sinh cấp ba đó, biết chưa hả?”

Hôm nay khi đi ra ngoài Vụ Mang Mang đã cố ý thay quần áo trẻ trung. Bên trên là áo pull trắng, bên dưới là váy ngắn cũng màu trắng, giày vải trắng, tóc buộc đuôi ngựa, trông trong sáng đến mức có thể quay quảng cáo trà xanh được.

Làm thế để chắc chắn rằng khi cô dẫn Vụ Đản Đản đi chơi, người ta sẽ không hiểu lầm cô là mẹ của thằng bé lớn như vậy.

“Chứng minh nhân dân không biết nói dối.” So với Vụ Mang Mang tức xì khói, Vụ Đản Đản lại rất bình thản, “Một bà cô già hai mươi lăm tuổi còn trinh.”

Mẹ ơi, cái thằng bé này, có lẽ ngay cả gái trinh là gì còn không hiểu mà lại biết mắng người khác rồi.

Vụ Mang Mang nổi giận: “Liễu Nhạc Duy bình thường cho em xem cái gì thế hả?”

Lúc hai chị em ra khỏi nhà vệ sinh, chẳng ai thèm nói với ai.

Cuối cùng vẫn là Vụ Mang Mang người lớn không thèm chấp trẻ con, chủ động hòa giải với Vụ Đản Đản, và đồng ý bồi thường cho nó.

Hai người nắm tay nhau đến khu bán đồ chơi ở tầng năm để chọn. Đã hẹn trước là mua đồ chơi xong, Vụ Đản Đản sẽ ngoan ngoãn theo Vụ Mang Mang về nhà.

Tuy Vụ Mang Mang từng mua rất nhiều đồ chơi cho em trai nhưng chưa từng mua ở quảng trường Xuân Thiên. Với đẳng cấp ở đây, giá cả đồ chơi chắc cũng phải trên trời.

Nhưng bây giờ Vụ Mang Mang là người có tiền tiêu vật rồi, không sợ gì cả.

Đến khi cô nhìn thấy mô hình xe đua Aston Martin mà Vụ Đản Đản chọn, và cả một dãy chữ số 0 phía sau, cô mới thảm gào thét trong bụng:

Tại sao giá một cái mô hình lại có thể mua được một chiếc xe hơi sản xuất trong nước?

Vụ Mang Mang rất xấu hổ, thẳng thắn thừa nhận: “Chị không có nhiều tiền như thế.”

Vụ Đản Đản bĩu môi: “Chị đã đi làm mấy năm rồi mà.”

Vụ Mang Mang cảm thấy đầu gối như bị trúng đao, cứng miệng nói: “Chẳng lẽ chị không cần ăn cơm à?”

Vụ Đản Đản trề môi, rồi chạy đến góc khác chọn đồ chơi, chọn mãi không được, có thể thấy nó rất thích mô hình cái xe kia.

Con người là thế, sau khi thích một thứ rồi thì không muốn chọn tạm bợ thứ mình không thích nữa.

Vụ Mang Mang đợi đến suốt ruột, nhìn đồng hồ, bắt đầu đi tìm Vụ Đản Đản.

“Mang Mang”, Ninh Tranh lúc nhìn thấy Vụ Mang Mang thì vô cùng ngạc nhiên, trong lòng cảm thán hai chữ “duyên phận”.

Ngày mai là sinh nhật con trai Lộ Lâm, Ninh Tranh cùng Lộ Tùy đến đây chọn quà, anh ta cũng tiện thể mua một món, nếu không Lộ đại tiểu thư chắc chắn sẽ nổi cáu.

“Sao em lại ở đây?” Ninh Tranh hỏi, người bình thường không có việc gì thì ai lại vào cửa hàng đồ chơi thiếu nhi chứ?

Vụ Mang Mang quay lại, nhìn thấy Lộ Tùy và Ninh Tranh cũng vô cùng sửng sốt.

Dải tóc đuôi ngựa xinh đẹp thoáng tung bay trong không trung, sau đó rũ xuống vai Vụ Mang Mang, đuôi tóc còn hơi cong lên trên, giống một đôi mắt “câu hồn” biết dẫn dụ người khác.

Bên dưới vai chừng vài centimet chính là bộ ngực kiêu ngạo.

Cơ thể của thiếu nữ thanh xuân vừa căng tròn vừa nhanh nhẹn, giống như chỉ cần ép một chút là có nước chảy ra vậy.

Ninh Tranh phải thừa nhận rằng anh ta không cam tâm ở bên Thẩm Viện Tử có lẽ cũng là do chê bai tuổi tác cô ta đã lớn.

Dù chăm sóc tốt nhưng vẫn cảm thấy khô héo.

Vụ Mang Mang chưa kịp trả lời Ninh Tranh thì đã nghe một giọng trẻ con trong trẻo vang lên: “Mẹ ơi!”

Vụ Mang Mang không phản ứng gì, sau đó cảm thấy gấu váy bị ai đó kéo lại, cô cúi xuống nhìn, Vụ Đản Đản không biết đã chạy tới từ bao giờ, “Mẹ ơi!” Vụ Đản Đản lại gọi.

Cái tình huống gì đây?

Vụ Mang Mang trừng mắt nhìn em trai một giây rồi vội quay lại nhìn về mặt Lộ Tuyền và Ninh Tranh.

Vẻ sững sốt trên mặt Ninh Tranh, nếu miệng há to thêm một tí thì càng có hiệu quả hí kịch.

“Không, nó không phải con trai em.” Vụ Mang Mang vội phủ nhận, cô còn chưa lấy chồng mà, đừng để có lời đồn đãi không hay thế này.

Vụ Đản Đản ôm chân Vụ Mang Mang, khóc nói: “Mẹ ơi, mẹ không cần con nữa sao?”

Vụ Mang Mang thâm chửi thê trong bụng, bệnh tâm lý này cũng có thể di truyền à?

Hoặc là gene của nhà họ Vụ là diễn viên?

Vụ Đản Đản dụi dụi nước mắt không tồn tại và chùi nước bọt tồn tại thực sự lên chân Vụ Mang Mang, sau đó rụt rè quay sang nhìn Lộ Tuyền và Ninh Tranh.

Đôi mắt to giống hệt Vụ Mang Mang nhìn Lộ Tuyền và Ninh Tranh, chớp mắt vài cái rồi sau đó quả quyết chỉ nhìn một mình Lộ Tuyền, khẽ hỏi: “Chú là bố ạ?”

Vụ Mang Mang muốn quỳ.

“Vụ Đản Đản, đừng nói bậy!” Vụ Mang Mang nhéo má Vụ Đản Đản.

Thằng bé quả quyết buông Vụ Mang Mang ra, chạy đến ôm chân Lộ Tuyền, ngược lên nhìn anh bằng đôi mắt to long lanh, “Bố ơi, cái này con cũng muốn, nhưng mẹ không có tiền.”

Trong tay Lộ Tuyền chính là mô hình xe mà ban nãy Vụ Đản Đản chọn.

“Vụ Đản Đản, khí tiết của em đâu rồi hả?”

Vụ Mang Mang thấy quá mất mặt, Vụ Đản Đản lại vì một mô hình xe mà ngay cả bố cũng nhận bừa bãi.

“Con không có khí tiết, con chỉ có trinh tiết.” Thực ra Vụ Đản Đản không hiểu nghĩa của từ khí tiết, nhưng trinh tiết thì nó từng nghe.

Ninh Tranh không nhịn được phì cười thành tiếng.

Lộ Tùy thì không có phản ứng gì lớn, chỉ dận dò ngấn gọn sales gói kiểu mô hình này nhưng khác màu lại, rồi cúi xuống đưa Vụ Đản Đản.

Rõ ràng sự hào phóng của Lộ Tùy đã khiến Vụ Đản Đản vui sướng cực kỳ.

Vụ Mang Mang kéo Vụ Đản Đản về: “Vụ Đản Đản, món quà này quá đắt tiền, em không được nhận.”

Vụ Đản Đản bĩu môi, bắt đầu sụt sịt, trẻ con tuổi này nửa hiểu chuyện nửa không, nhưng tâm trí lúc nào cũng nghiêng về hướng “em cần, em muốn, em nhất định phải có”.

Vụ Mang Mang thì không quan tâm, kéo tay Vụ Đản Đản không buông, “Đản Đản, làm người phải biết lịch sự, em còn chưa chào người ta kìa.”

Vụ Mang Mang chỉ vào Lộ Tùy: “Vị này là ông Lộ, vị này là ông Ninh.”

Hai người đàn ông hơn ba mươi tuổi đã bị Vụ Mang Mang thăng cấp lên chức “ông”.

Mắt Lộ Tùy giật giật.

Ninh Tranh lập tức phản đối: “Đừng, đừng gọi bọn anh già vậy, gọi chú là được.”

Vụ Mang Mang cúi xuống nói với Vụ Đản Đản: “Đản Đản, ông Lộ là chú của dì Thanh Thanh, ông Ninh và ông Lộ là bạn thân, nên em cũng phải gọi là ông.”

Với IQ của Vụ Đản Đản, Vụ Mang Mang thực không thể lừa được, nó ngọt ngào gọi Ninh Tranh “chú Ninh”.

Sau đó lại gọi Lộ Tùy một tiếng “Bố ơi”.

Ninh Tranh cười bảo: “Sớm biết thế thì anh cũng phải chọn một cái làm quà, không tốn công mà lại có được con trai.”

Lộ Tùy chẳng buồn đếm xỉa tới Ninh Tranh, cúi xuống đưa mô hình xe cho Đản Đản.

Vụ Mang Mang đương nhiên không đồng ý, “Đản Đản, không được lấy. Tạm biệt hai chú đi, chúng ta phải về nhà rồi.”

Vụ Đản Đản bị cô kéo đi, cứ quay đầu lại nhìn, cuối cùng không nhịn được giăng ra khỏi tay Vụ Mang Mang, lon ton chạy lại đón lấy mô hình xe trong tay Lộ Tùy rồi ôm chặt trong lòng, “Cảm ơn bố”.

Thằng bé này trong nhà xưa nay muốn gì là có đó, không hề quen với bốn chữ “cầu mà không được”.

Vụ Mang Mang quá mất mặt, cô chạy lại nói to: “Vụ Đản Đản, mau trả đồ lại cho chú.” Thằng bé tuyệt đối không thể chiều chuộng như vậy.

Vụ Đản Đản không chịu, nhìn Lộ Tùy rồi lại nhìn Vụ Mang Mang, sau đó bước tới, một tay kéo Vụ Mang Mang đến trước mặt Lộ Tùy, ngược lên nhìn anh: “Bố, con bán mẹ cho bố đây.”

Trời ơi, lại cái gì đây?

Có lúc trẻ con giống như giếng nước sâu vậy, bạn thực sự không thể nào đoán được câu tiếp theo nó sẽ nói gì.

Vụ Mang Mang không hiểu, Vụ Đản Đản sao lại cả gan bán cô như vậy? Thường ngày Liễu Nhạc Duy dạy con cái thế nào vậy?

Vì một mô hình xe mà ngay cả chị cũng dám bán, tương lai lớn lên thì chẳng phải bán nước luôn sao?

“Vụ Đản Đản, em nói bậy bạ gì thế? Muốn chết hả?” Vụ mang Mang sắp nổi điên.

Vụ Đản Đản không chịu thua: “Cái này đắt hơn iPhone 6S.”

Vụ Mang Mang nhất thời không thể hiểu logic của nó.

Vụ Đản Đản gân cổ nói: “Chẳng phải mẹ từng nói, vì vàng hồng mà mẹ cũng bán thân sao?”

Hừm, câu này hình như Vụ Mang Mang từng nói.

“Khỉ ầy, chị nói là bán thân, không phải bán thận!” Vụ Mang Mang nhất thời tức tối, nói năng loạn xạ, “Không phải không phải, ý chị là bán thận, không phải bán thân. Hơn nữa chị chỉ đang đùa với mẹ thôi.”

Nhưng thằng bé làm sao phân biệt được người ta đang đùa hay nói thật vậy?

Thế nên có những câu nói đùa tốt nhất là đừng nói với trẻ con ngây thơ.